

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

YÜKLER

Giriş	Lokomotif		2
Şiir	A c ı K a y ı p	küçük İskender	3
	En Eleman	Arif Erguvan	4
	Huy	Fatih Kök	5
	Boş Sırada Kan Lekesi	Şakir Özüdoğru	6
	Geçemiyordum	Can Küçükkoğlu	8
	Patlicanlı Kanepe	Mehmet Can İnsperest	12
	Hüp	Can Karatek	14
	Getiri	İlker Saguj	17
Öykü	Aksak Karabasanların Zifir Makinesi	Onur Selamet	18
	Dürümcü	Ömer Can Saroğlu	22
	Raftaki Yumurtanın Tedirginliği	Özgür Can Uzunyaşa	25
	İzdüşün	Afra Günil	27

Edebiyat Fanzini:

İstasyon: 8
Mart 2015
Yıl: 2

Kapak Resmi:

Onur Sekmen

Dizgi:

Nil Müge Felekten

Bilet:

Üç Lira

İç Çizimler:

Aslı Ekim
Erman Karakaya
Gizem Malkoç
Onur Akkırış

Makinistler

Can Karatek
Emre Öksüz
Onur Selamet
Ömer Can Saroğlu
Özgür Can Uzunyaşa

İletişim:

marsandizfanzin@gmail.com
facebook.com/marsandizfanzin
twitter.com/MarsandizFanzin
www.marsandizfanzin.com

Marşandiz: Fr. marchandise

1. Yük Treni

2. Çufçuf Dansı!

Lokomotif

Şölen başlamadan önce bir şeyler söylemek istiyorum.
Söylüyorum işte:
“Zırla! Tırla! İncik! Boncuk!”

Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore

ACIKAYIP

küçük İskender

Bana da her şeyi başkaları anlattı cesede ulaşamadık
Gece gündüz ormanı aradık, uçurumlardan sarktık baktık
Bu koşturmada kardeşlerim öldü kucağımda
çok da arkadaş buldum
Elimdeki meşale binlerce ağacı tutuşturdu istemeden
Kapana basan da oldu, ayağı kopan da, gözü çıkan da
Allah'ı gören bile oldu ama o cesede ulaşamadık

Ona ceset demeyelim diye bağırdı arkalardan biri utandık
Hayat kilitli bir sandıktı biz anahtarını aramızda kaybettik
Gece gündüz uçurumları aradık, ormandan sarktık baktık
Başımız önde döndük gerisin geri yıllar sonra
Birimiz süt sağmaya gitti en sevdiği inekten
Birimiz kan sağdı kendi bedeninden

Şimdi düşünüyorum da onu nerede nasıl kaybettiler
Bizi halkını kaybeden insanlar diye tarihe kaydettiller

EN ELEMAN

Arif Erguvan

en eleman
merhaba ben de bunu affettim
üç ile başlayan yaşlarda

pek olan biten azalır gibi bu yavaşta
yerinde oturan her keresinde
daha kötü bir yerde oturuyor
dünyanın ehveni şeyi çok

meşe palamudunu beyaz leblebiyi
uçak hangarlarını sevdiğimi ah sonra
hiçbir sonra tekrar düşmeye devam ediyor
ilk sesten başlıyor ilk sesten
budak sanıp kendimi
budaktan dal olmaz dalım

büyük adamlar cevaz verirken ölüyoruz
sahilin derisi kumlar soyup soyup
vücut suyu çıkarmak istiyorum
be hey gönlümüze giren
ayakta kalırım diye korkmayacak

sen yine turistleri benden
daha çok sev ülkem

yerli yerinde kullanmadığım her şeyi

HUY

Fatih Kök

vişne ağacı yardım ister gibi eğiliyor pencereden
çoktandır çıkmıyorum evden oysa güzel likör yapılır
akan çöpe de tahrik eden meyvelere de itimadım yok
hem delik mi diye her poşeti kontrol ederim
deli mi ne anlatıyor duvardaki pürüzleri dinliyorum
deniz var, tehdit edilmiş bir orman içimde
okul yanı ufak bakkallardaki abur cuburu düşün
gelmeyince yerleşmediğim adalar sıkılıyor
tırnaklarıma biriken pisliği eşeliyorum keşke bir ud olsa odamda
gelmeyince kötü kayıtlı şarkılar dinliyorum
bu at arabasının salonda ne işi var
en çok da kolonlara küfrediyorum boş şişeleri dizerken
elektrik süpürgesiyle karınca çekmek günah mıdır
gelmeyince doğa için endişeleniyorum
evcil bir eşofman altım var oysa
sigara almaya giderken özür dileyerek çıkarıyorum
bazen unutuyorum dönünce halının üçgenlerini sayıyorum
dolaptaki buzluğun kapağı yok
maydanozlar, biberler buz tutabilir diye uyuyamıyorum
gelmeyince kapılar açık kalıyor, utaniyorum.

el feneriyle kendimi korkutuyorum aynada
etrafta atarlı kitaplar nesnenin ne hali
kül tablasında lümpen dondurma çubuğu
gelmeyince eşyayı tedirgin ediyorum.

burası içine doğduğum soluğundur. duvarların duvarlarım
gelmeyince yollarda çevirme var sanıyorum
banyoya salıncak kurmak lazım aslında
sanki bu dünyada bir sarışın kıvrıcık benmişim gibi
hem sokak lambasına baktıkça aklıma beşiktaş geliyor
gelmeyince niyet ediyorum.

BOŞ SIRADA KAN LEKESİ

Şakir Özudođru

vurulduğum bir tatminsiz boşluk, lise öğrencisi,
kaçtı mı çorabı başkaldırı diyor o yüzden
saçlarını okşamayı seviyorum bağlandım sanışını
paketten çirkin elleriyle seçtiđi sigarayla
iki nefes dumana büyük erdemler sığdırışını

korkuyorum bazen sokak upuzun bir tekinsizlik
sırayla harflerini öldüren bir seri katil var
orada deđişik yöntemleriyle alfabenin
yutması durmadan açılıp kapanan bir ağızla a'yı
batıdan ithal bir delişmen bakış saplaması e'nin kalbine
kendi keşfi mimiklerle acı çeke çeke can veren birkaç sessiz,
kilitliyorum kapıları sıkıca çekiyorum perdeleri
karartmada erken başlıyorum unutmaya, keşfederse ya
beni, sıkılmadan harfleri diriltten evinde;

boşluğum, aşığım, o, anlamanın neşesinde
sinirlerini biliyor keserek yolları tıpış tıpış sürükleniyor bana:
bulaşıkları yıkadım, tamam, sevişebiliriz
müziği sen seç, sarsın, sevişebiliriz
son şiirimi bitirdim sayılır, sevişebiliriz
iyi değilim aslında, tarih canımı sıktı, biraz bekle
topladım evi, beynimi, yıkandım mis gibi tamam sevişebiliriz;

aşk diyor dilimi ısırınca, bilse
gidince o en hüzünlü şarkılarda sağaltıyorum kanı;
bırakıp bir kafe sıkıntısında yaşama ihtimalini
koşuyorşuhamaiiffetabidesi, bana
en sıkı ben öpüyorum
en sıcak ve soğuk ben okşuyorum
en talepsiz ben sarhoş oluyorum
en acıtmadan ben ısıyorum boynunu
başka başka boşluklara açılıyoruz süt taşıtıkça
o devleşen boşluğu devrim sanıyor;

akşam bir bozulmadır ne olsa, durgunlaşmak
toparlayıp tortularını eşelemeye gidiyor, bir polis
kadına ben dökülenleri ezberletiyorum
bir seri katili çağırıyorum tarihten, iyi ki

serikatiller de şairlerkadar
kaynakları sömürmekten korkmuyor!

7 mayıs '06 / ev

- mavi gün'dentaşanlar'dan

GEÇEMİYORDUM

Can Küçüköğlu

duvarlarına bile birbirlerini kırmayı gücendiren
iki farklı mahallenin saklambaç ebeleri

-sobelemeye illkdefadokunmuşgibiydik silenA

hatırla
en az söz kadar önce ve yakındı oysa
yalnız kalmamanın imkansız karlığı

sen, koşturayım derken bir çocuğu düşürürdün içlemene
ben, bir çocuğu hiç uyandırmayarak kaprisanlardım bunu

yalnız bir yere dönmemeye dönüyordu hangi huşumuz
hangi parmak izlerimiz de yalnız bizim ellerimizdeyken kalamıyordu
sanardık
ve sandığımız içrekiler
bizden daha çok kanardı amallıklarına

bakma bana derdim safi
derdim ben, ben sen bana bakma
çiğneyemediğim çakıl taşlarına kırmızı yağmurlar paintlerdim
ısladığını kimselerin bilmediği çiçekler açarak aralarında
gözlerim renklerin görülmeyişini bana da toslayınca dek
öylece de beklerdim kendi başımda sonra
yalansam eğer, iki gözüm hep buraya aksın;
dinler gibiydi silenA
gece lambasının hiç kuş kaçırmamış teninde uzayan ilahileri

sen gelirdin aklımı kaybedince
o kadar çok birden aynı anda gelirdin ki
düşmemekle aynı suya düşüren bir
birlerinin içinden geçen hayal etleri bu, kendilerine gözyenilmez!

sanmazdım sandığım bir şey olmadığını bunun
ki sanmaya benzemeyen şeyler saz değil denilip geçilir;
bana, gelmeden evvel nerelerden gidemediğini anlatırsın
bana anlattığını bilmezsin fakat, bundandır
başın gülörtken

ben gelirdim aklını kaybedince
hep sonradan gelmek benim şaftımda var
derdim, bana kız
bin birinin içinden geçip solundan caymamak demek bu
hiç düşmeyeceğini sustuğun bir suyu saçlarına ilikleyende

sanardın sanmadığın bir şey olmadığını bunun
ki sanmamaya benzemeyeni kuşların öldüğüdür ancak;
sana, bakmadan geçmeyeceğin sular baktırırm
sana baktırdığımı bilmezim fakat, bundandır
başım güldökmem

bir saatın
takanı olmayışında at'lanan bir saatın
taşların bağı için dövüşmesine benziyorduk silenA

her şeyler birbirleriyle anlaşmış gibi öldürölüyordu
sen yoktun
başımızı saklayacak bir tek diken dahi bırakmamıştı haydutlar
ben yoktum
ama hatırlıyorduk artık
ve söz gelmeyimi bu bizim son umutsuzluğumuzdu

yağmurun
seksen bin çocukluğundan kırılışına bakıp bakıp
anneme tutunuşuma bağıırıyordum
GEÇEMİYORDUM!
şapkamdan çıkan kabus şihirlerinin okunuşuna türüküyordum
GEÇEMİYORDUM!
yalnızlıktan ölemememin ahlaksızlığı bile
kestirmeye gözünü kestiremiyordu ayaklarımın

üstelik ahmed vardı
gün geçtikçe birlikte şerefsizleştığım
babamın oğlu olsa beni sevemediği elle sevezmiş denli kardeşim
ikimizden birini ölmekten kurtarmak için birbirimize söz vermişdik silenA

-bazıları, rüyanın hiç komik değilliğine saplanıp
görmedikleri bir mağarayı koruduklarına inanırlar-

daha neler, daha ne kadar çok
olmamayı sürdürecektir merdivenleyemiyordum sonra
bir yokuşu
başında taşıyan kaplumbağaların sabrı tuttu beni
tanırımı sirkeledi
içim, didemin mutfak süslerinin toplamıymış gibi
bir çocuğa, konuşmazdır denen bir çocuğun
geller sınayan eskizine vuruldum
yürüdüm hala, yürümekle kalmadım
denizin bile koşuşlarına hapsettiği kestaneleriyle çıktım amann yürüyüşüme

cebim masallarından yırtılmış kedilerimin gönüllüleriyle doluydu silenA
allahlı kediler, allahsız kediler, allahtan kediler
hiç kedi olmamış kediler, hiç kedisi olmamış kediler
kedisi bir varmış bir yokmuş kediler
ne değiller ne değillerHEPSİNİ SEVDİM
ablaman adı da dilekti
GEÇEMİYORDUM
çünkü edip can sever!!!

seninle bir köpeğin tam burun çukurlarında buluştuk
ben gitmelere doyuramadığım aklı terk ettim, sen aşkına gelmemeyi

artık
dünyaya göre olmayan bir oyunun başlangıcıdır
kalışlarımda kanayan birlikte gömülmek arzusu

ne dersin silenA
olmayan borçlarımızı el ele iftira edinmeye değer mi?

PATLİCANLI KANEPE

Mehmet Can İnsperest

Sen bir şiirden başka nesin ki güzelim
Ne ki bir şiirden başka yaşamak?

Bir yüzüne sevda sür bumerangın
Bir yüzüne kin
Fırlatmaya gelince iş
Yalnız sevmeyenler yetkin

Kalbin bir serçe kadar büyük
Ve bir fil kadar narindi.
Evlenseydik bir zûmuz olacaktı.
Yani bu
Soyadımızın basküloğulları olması kadar
Gerçek bir önermeydi:
Gerçek: g-e-r-ç-e-k 'den ibarettir sadece
Ama
Bu baş döndürücü gerçeküstülükte
Senin gerçekliğinin üstesinden gelemem.

Oysa gelsen medeniyetler kurabilirdim anındaki toprağa
Kumdan medeniyetleri kumalarıyla yıktığım gibi onları da yıkardım sonra
Ve biz, ikimiz, 40 ojeli parmak, alt alta, üst üste
Ve 40 farklı kanatla, 40 farklı pozisyonda altüst
Aynı rüyayı görebilirdik sevgilim
Aynı gece görmesek de olurdu

Uçabilirdik

Ben o yaşlarda baba parası yiyorken
Senin babana para diyorlardı.
“Viski avam işidir biz seninle řarap içmeliyiz
Belki elli yıl sonra ama içmeliyiz, içebiliriz yani” dediğinde
Veremeyeceğın sözler tutma dilinin altında diye yırtınmıştım.
Benim yırtındığım vakitlerde sen:
Kanepenin köşesi, beden dersi,
Ne bileyim, banyoda sıcak su filandın tabi.

‘Seninleyken bir şeyin önemli olup olmamasının herhangi bir önemi yoktu,’
Dememin bir önemi olup olmadığının gerçekten bir önemi var mıydı ki?

Peki sen: dolar? euro? tl? –ya da her ne haltsan işte
Peki sen: milyar, milyon, kere
Spartalı erkekleri emzirirken
Hiç mi zigmund’u düşünmedin ulan
Patlıcanlı kanepel

Peki ben, düşümdüm de
Bunu neden söyledim ki şimdi?
T9’a sorsam: leydim, keyfimidir diyecek.
K9’a da soramam ki
Bu şiirden kedi dahi geçmeyecek!

HÜP

Can Karatek

emildim ve düřtüm borudan
dualar bağlandı sarı bir çarşafıa
kurtuldum moloz dökmeemeleri gereken uçurumda kamp yapmaktan
itiliyorum dilenci çıkartıyorum
adım biliniyor
esnaf bana yemek veriyor sanki beleş
nerede görülmüş borudan pipetlerinle çekildiğim
kim ister böyle fanzinci şairi sevgili veya yapı kredi
sanki dileniyorum da emiyorsunuz beni hüp hüp
sanki feda sezonu geride kalmış gibi takmıyorsunuz geçen seneden beri o siyah
şapkaları
biliyorum bilin bilsinler ve bil istiyorum
ne ben bitirdim bu karların şekerini
ne ben tavşancılık oynadım oturma odanızda kötülük üretmedi beatles fan boy türk
şair.
kanatlarını açmadan bir martı vuruldu vapurdan iki el ateş
sen vurdun denize düřtüm derya kan biraz
altını temizlediğim bir doğa artık gömüleceğim toprak
yuvalanacağım deniz
görmediğim pasifik kederlerimle ve atlantik kadar soğuk bir gece soğur bedenim
yuğ çekilir bir martıya yuh çekilince bana ve yazıktır kanamam bile
uç dediler uç
gitme. yaşa. uç.

nefes al lütfen uç uç uç kuş
kuş uç.
tamam dedim.
uçarken rüya görüyorum bir gece bizim sürüyle göçerken trenlerin
raylardan boşaldığı denize.
helalliğimiz kara trenler boşalırken karadenize.
bir garip kuşamlı arı soktu kanadımı uyandım şok ile.
davrandım kuşlanmaya ve uçtum.
daima suçlandım ve popüler olmayan bir suçsuzdum.
popüler değildim çünkü suçsuzdum.
param yoktu para verip yediğim kokoreçi haram bildim kustum.
şimdi soruyorum yutkunup
kim beni uyuttu saçlarımı okşayıp kaşlarımdan martı kanadı yaptı?
kimse.
dolayısıyla ben on yedi ocak gecesi bir ölü pantomimcinin suratındaki
beyaz ile göçtüm artık beni rüyanızda görün.
buyrun aynı evde görülelim
kırımız anca yetişse de sizinle sırat köprüsü manzaralı evlerde komşu
olalım.
gelin çatımız aksın para toplayalım.
sobalar tütsün zehirlenelim ama uçmadan ölmeyelim de rüya da
görmeyelim.
zira ben hüp diye çekildikten beridir ilginç hareketlerde bulunuyorum
şaşılaştı gözlerim.

güneş kamaştırdı bir nisanı.
bir temmuz ayı doğar gibi utandım tipimi yaratırken tanrı.
hiç var etmeyeydi beni bu potter sevdası.
sevgisizlikten geberseydim kelid aynası diplerinde çürüseydim aile diye.
turuncu gelseydi mavi bile gözüme.
saçların kaşıdırsaydı yüzümü.
ki ben hüp diye bitmeseydim ısrarlı bir pipet kullanıcısı uzun uzadıya seslenmeseydi gel diye.
o yüzden gittim.
keşke kalsaydım ve tavşancık beni ısırsaydı neredesin sen özledim seni diye.
özlemiştim tavşanımı fakat ayaklarım kırk taneydi sürünmeyi öğrenememişim henüz bu şekilde şehir değiştirmeyi.
anca işte kavga iftira ve karalama.
ben de girdim domuz gibi kaka içinde çamur yedim.
ama naptım öncelikle?
uçtum.
kuşlandım.
sevgilime mesaj olarak iletildim.
baykuşum beyazdı.
mugglelar beni martı ölümü olarak bildi.
yaralarımдан taşlar aktı
tuzaklar kuruldu planlar yapıldı haritalar çizildi.
o ortada sıkıştırıldım hain düşman beni kesti.
ben naptım?
alttan aldım ve uçarken uyuyakaldım.
beni çok üzdüler diyeceğim bu ki.

GETİRİ

İlker Saguj

gündelikçilik de pek zor şimdi
iki güne bir git gel yapıyorum merkür'e
ve sabaha karşı gezegenleri çırpıp yerlerine
asarken kırılıp duruyor belim

AKSAK KARABASANLARIN ZİFİR MAKİNESİ

Onur Selamet

I
“İnsanların son sığınakları üzerinde daireler çizmek isteyen yeni, dev akbabalar türüyor sürekli ve onlara gümüş parıltılı kanatlar örmek için koşturuyor yorulmak bilmeyen demir örümcekler.”

Gustav Meyrink, “Dört Ay Kardeşi”

O gece ev neredeyse boştu. Bunu beklemiyordum. En azından izlemek isterler diye düşünmüştüm. Evin tek hizmetçisi doğurmak üzereydi ve bunu kendi başına yapacaktı. Acelesi yoktu. Kasılmaları başlayana kadar şöminenin karşısında uzanıp durdu. Gün bataklı çok olmuştu. Evin dışındaki çorak arazi dolunayın dokunuşlarıyla ışıldıyordu. Fakat dolunay onca arzusuna rağmen evi aydınlatmakta başarısızdı. Hane bütün ışığı emiyor, dışarı bir makinenin buhar saçması gibi zifir saçıyordu. Ay ışığıyla zifirin buluştuğu noktada hava

karıncalanıyordu. Bu filmi kimse sevmiyordu. Yine de dönüyordu.

Belki de bu karıncalanmaydı onları hedefe kilitleyen. Çok fazlaydılar. Bir değil, beş değil, yüzlerceydiler. Akbabalar. Evin çevresindeki ağaç leşlerinin, başsız kaktüslerin, ansızca çekilip vurularak delik deşik olmuş; üstünde ne yazdığı artık okunamayan masum tabelaların sahipleri. Evin çevresini saran yarı ölü toprak onlarındı. Ucu bucağı olmayan bir manzara.

Akbabalar arttıkça evin duvarları iyice zifire bulanıyordu. Daha karası artık mümkün değil diye düşünülürken duvarlar daha da kararıyordu. Bu kuşkusuz akbabaları mutsuz ediyordu. Ve ev karardıkça sanki biraz daha yerin dibine batıyordu. Evin her gün kararıması kimin suçuymuş bilmiyorum.

Ağlıyor! Bebek doğmuş olmalı. Evin zifirinin bir anlığına aralandığına yemin edebilirim. Birkaç ak-

babanın sevinçle tünedikleri dalı terk etmesi bu fikre olan inancımı pekiştiriyor. Zifir geri dönünce şüphe de başladığı yere dönüyor.

Hizmetçiye odaklanıyorum. Bebeğini kucağına almış. Kordonu kestikten sonra kendi boynuna dolamış. Terle sıırsıklam. Tombul bacaklarının arasından sicim gibi kan akıyor. Gözleri şömineden kapıya yöneliyor. Evin gerçek sahiplerinin geri döneceğini sezmiş olmalı. Bebek artık ağlamıyor. Bir akbaba pencerenin önünden geçerken gülüyor.

Karabasanlar eve geliyor.

Az önce gülün akbaba uzun namlulu bir silahlara vurulmuşçasına bir an havada poz kesiyor, sonra çaresizce yere yapıyor. Arkadaşları onun üstüne üşüşürken eve bu kadar yaklaşmanın hata olduğu bir kez daha hatırlatılıyor.

Karabasanlar eve geliyor.

II

"Gençliğimizden beri ölümcül hastalar gibiyiz, ölüm döşeginde yatan ve parmaklarını huzursuzca yorganın üzerinde gezdirip neye tutunacaklarını bilemeyip sonunda şunu kavrayanlar gibiyiz: Ölüm odada duruyor, ellerimizi kavuşturmuşuz ya da yumruklarımızı sıkışız, onun için ne fark eder?"

Gustav Meyrink, "Kardinal Napellus"

Eve gelişleri normal yoldan oldu. Zifiri kapıdan boy sırasına göre girdiler. Adımları aksaktı. Önce en kısa olan girdi, sonra diğerleri. Üç kardeştiler. Son giren kapıyı kapatmadan önce, biraz ateş etti. Dumanı tüten bir tüfekte içeri girdiği için kısa olan ona çirkin bir bakış attı. O ise tüten dumanı kısa olanın suratına üfleyip kapıyı çekti. Hepsinin ayakları çekimserdi. Bu gece ne olacağını biliyorlardı. Bilhassa bunu görmemek için dışarı çıkmışlardı. Gölge dolu bedenleri dünyaya geliş şahit olmaktan çekiniyordu. Onların uzmanlık alanları daha çok dünyadan gidiş üstüneydi. Gidemeyiş de ilgilerini çekiyordu tamam ama geliş kesinlikle onların lügatında yoktu.

Olay nasıl oldu hiçbiri bilmiyordu. Hizmetçi kadın evin tek canlısıydı ve kendisini dölleyebilecek en yakın erkek kilometrelerce uzakta yaşıyordu. Allah aşkına, bu nasıl bir orospuluktuk? Durduk yere, yapılacak iş değildi. Yine de yaşlı kadının içinden ne çıkacak görmek ve *tatmak* istemişlerdi. Ağlama sesi bu yüzden huzursuz etmişti onları.

Farklı bir şey bekliyorlardı. Kordon bağıyla kendisini asmış kadının çırpınmayı yeni kesmiş bacakları değil de, yalap şalap hazırlanmış kundağın içinde kaynayıp duran bebeğin sıradanlığı karabasanelara ağır gelmişti. Bebek ıslak, bebek ağlak, bebek buruş buruş,

bebek taze ve mis kokulu. Asık annesinden bihaber.

En kısa olan karabasan hizmetçiyi kendini astığı yerden kurtarmaları için diğerlerine işaret etti. Kadın kendini asmasaydı bile kan kaybından ölmüşçesine kanamıştı ev boyu. Bebek ağlamayı kestiğinde kısa olan karabasan onu kucağına aldı. Daha önce girdiği rüyalarda, saklandığı dolaplardan gözlediği yatak odalarında ve hastanelerde bundan bolca görmüştü. Ama şimdi *onu* ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Ona süt vermeleri gerektiğini fark ettiğinde ölü anneyi dışarı atmaya hazırlanan kardeşlerini telaşla durdurdu.

Bebek üç gün üç gece ölü annesinin memelerinde kalan sütü içti (işte öyle iriydi memeler). Dördüncü gün karabasaneları büyük bir kavga bekliyordu. Ölü bedende hiç süt kalmamıştı (ve ayrıca hizmetçi, kokmaya başlamıştı), artık bebeğin onlar gibi akbaba eti yemesi mümkündü. En azından bunu savunan iki karabasan vardı. Fakat en kısa olanı hâlâ onun için en doğrusunun *gerçek dünyaya* yaptıkları seferlerden getirebilecekleri süt ve mamalar olduğunu iddia ediyordu. Sonunda kararı bebeğe bıraktılar.

Yeni avlanmış bir akbaba yavrusunu haşlayıp minik dilimlere ayıran ortanca karabasan, elinde yenice ıltığı içi süt dolu biberonun ağzının sıcaklığını kontrol eden kısa karabasana dil çıkartarak masadaki yerini aldı. Bebek için karar zamanıydı. Sütten bir yudum alan veled-i zina küçük ve salyalı ağızla kısa karabasanın suratına kustu. İyice neşelenen ortancanın haşlamasını ise büyük bir keyifle mideye indirdi.

Ve hızlı büyüdü.

III

"Hayat, korkunç, gaddar hayat ruhumuzu kuruttu, en derinimizdeki Ben'imizi çaldı; acımıza dayanamayıp sürekli haykırmamak, ne kaybettiğimizi unutmak için en çocuksu takıntılarının peşine düşüyoruz... Sırf unutmak için."

Gustav Meyrink, "Kardinal Napellus"

İlk akbaba haşlamasını sindireli daha iki ay bile olmamıştı. Ama bebek şimdiden bülüğ çağında gösteriyordu. İki ayda bazı şeyler öğrenmişti:

- Akbaba çorbası, haşlamasına göre daha lezzetliydi.

- Bir akbaba, evine ne kadar yaklaşırsa onu vurmaya o kadar hakkın vardı.

- Yine de tek başına dışarı çıkmak o kadar da güvenli değildi.

- Kısa karabasandan korkutmayı, ortanca karabasandan avlanmayı, büyük karabasandansa iz sürmeyi öğrenmişti.

- Ayrıca evin her gün kararması tamamen zifir makinesiyle alakalıydı. Bunu ben de yeni öğreniyordum çünkü makinenin bahsi bile geçmiyordu gündelik hayatlarında. En uzun karabasan, iz sürmenin neden bu kadar önemli olduğunu anlatırken bahsetmişti bu makineden. İnsanlara yeterince korku yaşatamazlarsa biricik evleri zifirini kaybedilirdi. Zifiri kaybedilmiş bir ev, akbaba için açık birer hedef haline gelmişti. Tüfek atışlarında usta olsalar da, yüzlerce akbaba durdurulması imkânsız bir güç demekti. Karabasanlar, akbaba sofralarının kuş sütüydü.

Kısa karabasan ona korkutmayı öğretirken makinenin bahsi yine geçmişti. Ve ortanca karabasan... en çok o anlatmıştı makineyi. Hepsî gurur duyuyordu bodrumda uğuldayıp duran makineden. Hattâ beraber aşağı inip göstermişti devasa aleti çocuğa, göğsü şişmiş anlatırken ortancanın. Sallana sallana çalışan, her korku kırıntısıyla beslenip büyüyen, büyüdüğü evi çekirdeğe biraz daha yaklaştıran, yaklaştırdıkça da zifirine zifir katan bu makinenin çocukta deli gibi bir hayranlık uyandırdığı kesindi.

Zifir makinesinin daha çok çalıştığını görmek için derslerine iyi hazırlanıyordu. Her gece başka bir karabasanla dışarı çıkıyor, günün görevini şiddetle yerine getirene kadar eve dönmüyordu. Eve döndüğünde püskürttüğü buharla gittikçe büyüyen dev makineyi seyrediyor, bazen yemek yemeyi bile unutuyordu.

Aksak karabasanlar onun bu halinden memnundu. Ona alışmışlardı. Sevgi nedir bilseler, çocuğu neredeyse *seveceklerdi*. Belki zamanları olsa öğrenirlerdi de.

Yoktu.

IV

"... o cesetten farksız. Elinde ruhunu tutuyor da, onu için için yanan bir lamba sanıyor."

Gustav Meyrink, "Dört Ay Kardeşi"

Çocuk tek başına zifir makinesini izliyordu. Aletin çamaşır makinesine benzeyen onlarca haznesi vardı. Tepesindeki devasa bacalar evin temellerine ve duvarlarına yöneliyordu. Makine yer yer fazlaca çalkalanıp dışarı yıllar öncesinden kalma bir kemik tükürüyordu (ya da kafatası, uzuv, çerçöp...). Bazı şeyleri tamamen öğütüp zifrederken bazı şeyleri de olduğu gibi çıkartıyordu. Çocuğun suratına kamçı gibi inen bir kablo da, *olduğu gibi çıkarttıkları*, kapsamında değerlendirilmekteydi. Çocuk kablonun derimsi yüzeyinden rahatsız olmuştu. Yüzüne yapışan kabloyu çektiğinde ucunda sallanan zifir bir bilek fark etti.

Okuma yazma bilmece de anlamıştı. Bu bilek onu başka yerlere götürecekti. Daha normal yerlere.

Üstelik bir otobüsle, evet. Bunu da anlamıştı. Otobüsün yaklaşmakta olduğunu da fark etmişti. Bileti eline aldığı andan itibaren on saatten az zamanı kalmıştı. Normal yerler, diye düşünüyordu... İç sesini saçma bulmuştu sonra. Normal olan asıl burasıydı, dışarıyı başka bir gözle hiç görmemişti ki?

İçeri giren uzun karabasanı fark edince bileti cebine sokuyordu. Dolunayın izini sürmeye gideceklerdi, ona söz vermişti. Geceleri, bu kadar çok aydınlatması artık güçlerine gitmeye başlamıştı. Zifir sistemleri dolunaylı gecelerde çok yoruluyor, yer yer minik gedikler veriyordu.

Zifirde gedik açılması demek; davetsiz onlarca akbabanın hadsiz misafirligi demekti. Karabasanlar da uyurdu. Ve uyurken tüfek kullanamazdınız.

* * *

Dolunaya yolculukları keyifli geçiyordu. Uzun karabasan daha önceki seyahatlerini anlatıp çocuğu güldürüyordu. Üstelik yolun bir kısmını karabasan hızında almışlardı. Akbabaların hüküm alanından çıktıkları andaysa yürüyüş moduna geçmişlerdi. Karabasan hızıyla yüzlerce kilometreyi bir saniyede alabilirdiniz. Bu da gündelik hayatta biraz aksamanıza sebep olurdu. Fakat bunu umursayan bir karabasana henüz rastlamadım.

Uzun karabasan en iyi izin yürürken sürüldüğünden bahsediyordu şimdi de. Ama çocuğun akli çoktan aydan ve izlerden uzaklara gitmişti. Cebinde ısınıp duran bileti düşünüyordu. Gelen otobüse binmek yüreğinin bir tarafında ihanet olarak anlanıyordu. Diğer tarafıysa *tek şans* diyordu. Bu bilek bir daha eline geçmez. Ömrün boyunca zifir makinesini besleyip akbaba avlarsın. Rüyalara girer, çocuk ağlatırsın. Kendi yaşındaki çocukları bile ağlatırsın. Hattâ en çok onları ağlatırsın. Rüyaların getirdiği sınırsız özgürlüklerden faydalanır, şeker kavanozunda takla atan patlıcan olursun. Kavanoz kırılır. Girdiğin rüya sallanır ve yıkılır. Sağ üst köşede topladığın zifir puanlarını görmen mümkündür. Fazla uzaklaşmazsın, komşunun çocuğu da mahrum kalmazsın, dersin. O aptalı bir zeplin turunda halatla aşağı sarkıtıp timsahlı bataklıklardan teğet geçirirsin. Sallandırıdığın halat inceldikçe doydüğünü hissedersin. Sonraki şovun için aklın başından gider. Fırl fırl çalışan zifir makinesini hatırladıkça keyiflenirsin. Gece hiç bitmesin, bitmesin dersin.

Gece bitse de üzülmezsin. Dünyanın bir tarafı hep gecedir zaten. Karabasan hızı her şeye kâfidir. Ama işte hepsinden vazgeçersin. Bu biletin ederini bile bilmeden üstelik.

Vaz mı geçersin?

Geçersin.

Bilinmezlik hepsinden ağır gelmiştir. Uzun karabasan o sırada sana dünyanın geri kalanını değil ama, bütün kraterleriyle dolunayı vadetmişti. Neredeyse duymadın bile.

“İşte şu kapının ardı da aydır,” demişti uzun. Çocuğun kulağı yaklaşan motor sesindeydi. Karabasan sessizliği heyecana vurdu. Sonuçta ay ile aralarında yalnızca bir kapı vardı. Semaya doğru açılan, menteşeleri boşlukta duran, kapı gibi bir kapıydı bu. Beş basamaklı bir merdivenle çıkıyordunuz. Açarken biraz iki büklüm olmanız gerekiyordu ama arkası aydı işte. Değmez miydi? Uzun karabasan şimdi de oraya gittiklerinde onları nasıl da azarlayacağından bahsediyordu. Tüfeği omzundaydı. Gerekirse hiç çekinmez vururdu. Ayı vurmak istemiyordu ama güneşten aldığı enerjiye de başlatmasını şimdi. Yetmişti bu kadar parladığı.

Otobüs iyice büyüyerek yaklaşıyordu. Ardında bıraktığı toz bulutu kahve falı bakmaya müsaitti. Kimse bulutları balinalara ya da sahipsiz kadınlara benzetmedi. O yaklaştıkça çocuğun yüreği parladı. Artık anlamıştı. Bu otobüse binmesi evi ışıltı ışıltı yapacaktı. Nedendi bilmiyordu. Ama bu biletin *pahası* buydu.

Zifir pahasına dünya turu. Ya da zifir pahasına yuvaya ihanet. Aya, babalarına, kutsal makinesine, rüyalara ve kâbuslara. Aslında yüzüne çarpan kordonu ilk hissettiğinde fark etmişti bu biletin *pahasını*. İtiraf

etmesi sayfalar almıştı. *Anne?*

Otobüs durmak üzere frenlerken karabasan da nihayet aracı fark etmişti. Kendisini kaptırdığı söylevden kurtarıp tüfeğine davrandı. Ne olduğunu pek de anlamamıştı. Çocuğu arkasına aldı, birkaç adım geri gitmesini söyledi.

Frenlere rağmen hâlâ üstlerine gelen otobüse doğrulttuğu tüfeği acımadan işletti. Tüfek işleyince otobüsün şoförü biraz telaşlandı ve karabasana çarptı. İşleyen tüfeğin mermisi otobüsün ön camını delip arka camından çıktı.

Kimse zarar görmedi. Karabasan hariç. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru savruldu. Araç çocuğun burnunun dibinde duruverdi. Şoförle geline göz gözenin heyecanını yaşadı çocuk. Otobüse binmek üzere ilk adımını attı. Karabasan savrulduğu yerden kalkmaya çalışıyordu.

Gördüklerine inanamayıp geri yıkıldı. Çocuk otobüse bindiğinde karabasan hâlâ ona bakıyordu. Yerden kalksa da gidecek bir yeri olmadığını işte o an hissetmişti. Uzun, zift kolları iki yana düştü. Dudağı sarktı ve dili dişlerinin arasında kayboldu.

Uzarlarda devasa bir ışıltı patlayarak göğse doğru yükseldi. Sonra rüzgâr hiç acımadan kanat seslerini getirdi bu yakaya. İçinde gülüş tıkrıtları da vardı.

Otobüs hareket etti. İçinde iki aylık bir çocuğun zifir pahasına gidişi vardı. Dönüşü yoktu.

DÜRÜMCÜ

Ömer Can Saroğlu

Bu kaos nerden geliyor. Kimin suları üzerinde tekneimiz, fırtınaların sebebi ne? Dalgalandıkça bulan su nereye götürüyor? Devamlı düşünürdüm.

Hayata karşı kırgındı. Karadeniz’de üniversiteye giderken çok yalnız kalmış. Sürekli dalgın. Denize bakmayı artık sevmiyormuş. Metrobüse inen üst köprüde durup trafiği izliyor, arabalardan biri sanki onun düşün arabası. Bekliyor. Bekleyişi öyle istekli de değil, belki köprünün üzerinden atlamayı planlıyor. Sonra bundan tüyleri ürpermiş gibi utançla elini burnuna götürüyor, kaşır gibi yapıyor. Dokunulmaya duyduğu ihtiyaca rağmen yine kalın kalın giyinmiş. Elleri hem terli, hem çiğköfte kokuyor.

Ona bakıyorum, gitmemiz gerekiyor. Beni görmüyor, yer değiştiren kıtalara yetişmemiz gerekiyormuş gibi soluyorum sabırsız. Varlığımı fark etmeyip köprü altına doğru kaybolan araba ışıklarına bakmakta

tereddütsüz, devam ediyor. Kolundan çekiyorum, “Bırak lan!” diye tersliyor.

“Tamam lan,” diyorum ve sanki görmem gereken bir şey varmış gibi ben de arabaları izlemeye başlıyorum.

Biraz zaman geçiyor. Akşam daha bir akşam, köprü daha bir ıssız oluyor. Arabaları izlemenin zevkli ve dinlendirici olduğunu fark ediyorum. Tam bu sırada o ağzını yavaşça açıyor, önce titreyen ardından işleyen bir sesle rap yapmaya başlıyor:

*“Aslında şaşkınım, yıllar olmuş attığın kurşunun bıraktığı, şuurumun sakatlığından, yanında yattığımdan, dibe battığımdan, sesimi sildiğinden, şarkımı kısalttığımda, fakülte çıkışı yaktığım sigaraydın. Bu aşkı kılıcım bile karşılayamazdı...”**

Onu canlı canlı rap yaparken dinlemeyeli kaç asır geçmiştir. Eskiden beraber sahne alır, albüm yapar,

Türkiye'yi vereceğimiz konserler için şehir şehir dolaşırdık.

Ne tuhaf, bir bakıyorsun, rap yaptığında bir üst köprüde, ellerini sallayıp ritim tutan seyirciler yokken, sadece köprünün altına girip altından çıkan araçların zıt yönde yarattığı görsel ritim var.

"Hiç paslanmamışsın," diyorum.

"Yok yahu! Geçti bizden artık," diyor gülerek. Bunun şaka olmasını umuyor gibi.

Ondan biraz cesaret alıp ben de bir on altılık okuyorum. Yeni yazdığım bir şey. Ofisteki fotokopi makinasının ritmi bazen eski günleri çağırıyor, ben de dayanamayıp müşterilerin attığı makbuzların üzerine bir şeyler yazıyorum.

Evde televizyonu ve biraları açıyoruz. Dindarların kanalında Kemal Sunal'ın oynadığı sol görüşlü filmlerden biri var, onu izliyoruz. Şaban Almanya'ya işçi olmaya gidiyor.

"Ofise bir televizyon alsana," diyorum.

Önce anlamıyor, sonra çiğköfte dükkânını kastettiğimi fark ediyor.

"Çiğköfte yaparken konsantrasyonum dağılsın istemiyorum," diyor. Gülüyoruz.

Ellerine bakıyorum, kara kara olmuşlar. İso t mu, bulgur mu, salça mı bunu yapan merak ediyorum. Biraları vuruyoruz.

"Yeni bir şarkı yapa lım mı bir ara?" diye soruyorum.

"Ne şarkısı a mına koyayım ya! Sikeyim, bu yaştan sonra tekrar rap mi yapacağız? Geldiğinden beri rap, rap, rap... Siktin kafamı!"

Susuyorum.

"Görmüyor musun oğlum halimizi? Ben çiğköfteci açtım a mına koyayım! Sen hep küfrettiğin o sistemin bankasında çalışıyorsun. Diğer çocukların hali bizden de kötü. Yarısı asgari ücrete çalışıyor. Hamburgercide çalışıyorlar lan, patates olmuş hepsi."

Ufak bir ara verip nefes alıyor, ben o sırada çantamdan biraz ot çıkartıp sarmaya başlıyorum.

"Velettik oğlum rapçi olmak isterken. Hiçbirimizin bir sikten haberi yoktu. Zannediyorduk ki burası da Amerika gibi olacak, hepimiz zengin olacağız. Aynanın karşısında Zpac gibi görünmeye çalışıp birbirimize caka satıyorduk."

"Moruk sen çocukluğumuzu anlatıyorsun, ondan sonrası iyi olmadı mı? Onca albüm, onca konser... Hayranlarımız vardı, imza bile veriyorduk a mına koyayım!"

"Ya veriyorduk da kime veriyorduk, elin liseli ergenleri geliyordu, "Ağabey ağabey," diyorlardı, sorsan a mına koyayım, albümü bile internette indirmişti.

Hiçbirinin bize bir sikim faydası mı vardı! Hayranmış! Yarrağımın hayranları!"

Moralim bozuluyor, ama tartışmaya devam edersek kavga edebiliriz:

"Neyse... siktir et şimdi."

"Versene şunu," diyip biraz cıgaradan içiyor.

İkimiz de geriliyoruz, artık biten bir dostluğu zor bela sürdürmeye çalışıyoruz. Ben eskisi gibi olalım istesem de, her şey öylesine değişmişti ki zamanda geriye yolculuk yapabilirsek bir infilağa sebebiyet verebiliriz..

Gecenin kalanında sessizlik pek bozulmuyor. Arada televizyonda kapalı kadın giyimi, sucuk, uzayan hortum reklamları dönüyor.

Bir kız geliyor devamlı. Saçları boynuna kadar, siyah. Sıska. Her şeyi görmüş gibi, dost değil; ama müşteri. Her gün geldiğine göre çiğ köfte yemeyi ölesiye seviyor. Ya da beni özlüyor her dakika.

Elleri bembeyaz, öpesim geliyor. Benimkilerin kırmızısı beni utandırıyor. Babamın ellerini düşünüyorum: Kömür karası. Yaptıklarımız ailecek peşimizi bırakmıyor. Ressam olmak isterdim, belki o zaman renk renk boyalı ellerimin neşesiyle onunla tokalaşabilirdim. Ellerim güzel olsa şöyle derdim: "Her gün çiğ köfte yemeye geliyorsun, bunu neden yapıyorsun, bilmiyorum. Ama bu çok hoşuma gidiyor. O yüzden bugünkü çiğ köfteler müesseseden!"

Konuşamıyorum da çiğ köftelere anlatır gibi onları yoğuruyorum. Kıza bakıyorum, el ediyor. Kırtarılmaya dair tüm umutlarımı ele geçirdiğinin farkında gibi.

"Hoş geldiniz, ne alırsınız?" diyorum. Çiğ köfteden başka maharetlerim varmış da bugüne kadar menüye yazmamışım, herkesten de saklamışım gibi bir süre tereddüte düşüyor, kaşını çatıyor. Ama öyle Atatürk gibi değil, ince ince. Yüzüne perileri indirir gibi.

"Çiğ köfte istiyorum," diyor.

Çiğ köfteleri hazırlamadan önce çayı ocağa koyuyorum. Dün de o gelince aynısını yapmıştım.

Belki yemeğini yedikten sonra ona çay ikram ederim, karşılıklı oturur konuşuruz. Yine acelesi varmış gibi kalkıp gitmezse.

Servis yaparken, "Müzik açayım mı?" diye soruyorum.

Dünyanın tüm müziklerinden nefret eder gibi, "Fark etmez," diyor.

Aklıma hinlik geliyor: Şeytan, git eski rap şarkılarını çal, diyor. Ne kadar farklı olduğunu, sıradan bir çiğ köfteci olmadığını göster ona diyor.

Müzik açmaktan vazgeçiyorum.

O çiğ köfteleri hüpletiyor. Hiç öyle prensesler

gibi de değil, gayet sıradan.

Bitirince bana bakıp, “Çok güzel yapıyorsun, eline sağlık,” diyor. İyi ki müzik açmamışım, belki onu duyamazdım diye seviniyorum.

“Afiyet olsun,” diyorum.

Bir an bakışıyoruz. Konuşmamız gereken şeyler olduğunu biliyor, onları arıyoruz. En azından niye bu kadar sık çiğ köfte yediğini açıklaması gerektiğinin farkında olmalı.

“Vejetaryenim ben,” diyor. Hayvan yemediğinden, çiğ köftenin onun için zevkli bir alternatif olduğundan bahsediyor. Buralara yeni taşınmışım, aslında Yıldız Teknik Üniversitesi’nde okuyormuşmuş. Kendisiyle ilgili enteresan şeylerden bahsedip benim kafamı karıştırıyor. Ardından ocağa göz atıp çayın hazır olup olmadığını soruyor.

“Biraz daha var,” diyorum. Çayım güzel olursa, beni daha çok sever diye düşünüyorum.

Çayı içiyor, beğeniyor.

Ona hayatımı anlatıyorum, sesimin tanıdık geldiğini söylüyor. Eskiden müzikle uğraştığımı anlatıyorum. Yine kaşlarını çatıyor. Çaydan bir yudum alıp, “Ben bir rapçiydim,” diyorum. Kafasını bilmiyorum anlamında eğip tebessüm ediyor.

O günün ertesinde dükkânı bir arkadaşa emanet edip hamama gidiyorum. Yakınlarda bir yer, tatsız, gösterişsiz. İçeri girdiğimde iri, kıllı adamlarla göz göze gelme mecburiyetine boyun eğiyorum. Tellak istediğimi söylediğimde bahşiş mevzûsu açılıyor. Ne kadar vermem gerektiğini kestiremiyorum, bir adamın başka bir adamı yıkayıp paklaması için yeterli meblağ bana bulanık geliyor, göremiyorum.

Kıyafetlerimi çıkaracağım yeri gösteriyorlar. Ayakkabılarımı çıkarıp verilen plastik terlikleri giyiyorum. Ruh çağırma seansında çağrılan ruh gibi telaşsız soyunuyorum.

Tellak geldiğinde göz göze geliyoruz. Birazdan her yerimi elleyeceğini bildiğim birine ilk defa bakmanın heyecanını yaşıyorum. Gür bıyıklarından ve geniş,

pazılı kollarından çekiniyorum. Sesim kısık çıkıyor. Ellerimi gösteriyorum, iyice yıkar mısın, diyorum.

“Prens gibi olacaksın, hiç merak etme delikanlı,” diyor.

Aynı zamanda masaj da yapıyor. Kollarımı gerip kulunçlarımı açıyor. Çiğ köfte gibi yoğruluyorum. Her gece eve döndüğünde onun da elleri kararıp kokuyor mu diye merak ediyorum. Son zamanlarda bu el mevzûsuna taktığımı fark ediyorum. El kremlerinden birini alabileceğimi, Norveçli balıkçılar kullandıklarına göre bildikleri bir şey olabileceğini düşünüyorum. Esnaf arasında adımın kremli çiğ köfteci olarak yayılacak olmasınysa şimdilik aklıma getirmiyorum.

Tellak işini bitirdiğince göbekte bir süre daha yatıyorum. Dünyanın merkezindeymiş gibi hissediyorum, hayal bile kuruyorum, Melike’yle tatildegiz, bir Ege kasabasında, deniz kenarında, güneş ve deniz, o vejetaryen olduğu için hiç et yemiyoruz. Su seslerinin arasından hamama yeni girenlerin plastik terliklerinin çıkardığı vik vik sesler beni geri çağırıyor. Dükkân aklıma geliyor. Kalkıyorum.

Metrobüsle iki durak gidiyorum. İçerisi klimalı olduğu için inmek istemiyorum. Az önce tatil hayalleri kurarken dekor olan Güneş’le dışarda karşılaşmak istemiyorum. İçimdeki ses yola devam et derken, hızla adım atıp iniyorum. Yeni yıkandığımı için terlemekten korkarak merdivenleri çıkıyorum. Ellerimle herhangi bir yere dokunmamaya dikkat ediyorum.

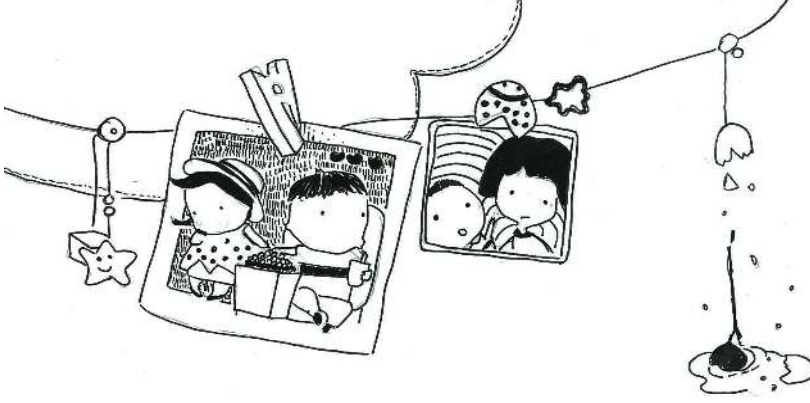
Üst geçitten arabalara bakıyorum, inanılmaz bir trafik var. Hiçbiri ilerlemiyor. Yolun karşısındaki merdivenlerden indiğimde çiğ köfte dükkânını kapatıp başka bir işe girmeyi düşünüyorum. Belki ara sıra müziğe bile zaman ayırabilirim.

Kendimi bu fikirlerle kaybederken karşıdan Melike geliyor. Yanında bir erkek var, sakallı. Benden daha yakışıklı ya da daha çirkin değil. Ama Melike’nin elini tutuyor. Adamı bu temiz, beyaz ellerimle boğmak istiyorum. Melike beni fark ediyor, gözlerimi kaçırıyorum. Yanından geçerken ellerimi ceplerime sokuyorum.

* Karaçalı’nın “Sesindeki Haziran” isimli şarkısından.

RAFTAKİ YUMURTANIN TEDİRGİNLİĞİ

Özgürcan Uzunyaşa

Çokluk ve teklik arasında ortak bir huzursuzluk var. İçimde kıpraşan bir şeyler var ama yeterince sıcak değil. Her gün, günde birkaç öğün. Dışarıya doğru savrulduğumda midem olduğunu varsaydığım yerdeki akıl almaz hareketlenmelere karşı duramıyorum. Korkuyorum. Evet bunu kabul ediyorum. Yumuşacık zemine düştüğüm gün, içime doğmuştu. Korkuyla haykırdım. Ancak annemden başka duyan olmadı. Annem de önemsemedi. Ben onun için “bir tane daha” idim. Yalnızca bir tane daha.

Fakat kardeşlerim olacaktı. Bunu hissedebiliyordum en azından. Birkaç saniyeliğine de olsa hissetmiştim. Hepimizin sonu aynı olacaktı. Aynı bantlarda yürüyecektik, aynı yumuşak şeylerin üzerine düşecektik. Aynı ellerden geçecek ve aynı sepetlere atılacaktık. Aynı raflarda kalabalık bir sürü halinde bekleyecek de bekleyecektik.

Günlük.

Taze.

Hepimiz günlük ve tazeydik. Ne zaman içimizdeki canavarı dışarıya bırakacağımızı bilmiyorduk. Karanlık hepimizi esir edecekti. Sıcaktan soğuğa geçişimiz, günlük olacaktı. Tedirginliğimiz tazeydi. Biz çoktuk. Mutsuzluğumuz tekti ve korkumuzu yalnızlığımızdan başka paylaşacak kimsemiz yoktu. O da bize cevap vermezdi. Tıpkı bizim onu fark ettiğimiz gibiydi.

Burada öylece kötü bir şeylerin olmasını bekliyoruz. Bir telefon konuşmasıyla, mutlu bir gülümsemeyle ya da içeriye birinin girmesiyle. Birkaç söz duyacağız ve mutsuz olacağız. Bundan kaçmak imkansız. Kavrık alevler içinde, kuruyana ve kokana dek ölece-

ğiz. Çünkü biliyorsunuz, bizim için ölüm

bir
sü
reç
tir.

İç sıkıntısı ise kabullenilmiş bir çaresizliktir. Bunu yenmenin yolu yok. Her ne kadar, ufak civcivler olma ihtimalimiz sabitse de asla sağlıklı olamayacağız. Bunu biliyoruz. Ya burada yalnız başımıza çürüyüp gideceğiz ya da bir midede eriyeceğiz. Tüm bunlar olurken sessiz çılgınlara atacağız. Kimse duymayacak çünkü kaderimizin bilincindeyiz ve buna karşı çıkmak için hiçbir şey yapmayız.

Bu böyle devam edecek. Kaçıp gidemem. O kapak açıldığında raftan atlayıp, büyük bir kuvvetle kabuklarımızı delip iki adet **kuvvetli** ayak çıkarmak. Sonra o ayaklarla tıpış tıpış uzaklaşırken beni kimsenin fark etmemesi. Sessizce. Usulca. Hiç ses çıkarmadan.

Tıpkı mutlular gibi.

Mutlu olanlar gibi kimse sizden haber almadan, kimseye haber verme ihtiyacı duymadan. Kendi ayaklarım üzerinde durarak, güneş yeni doğmuşken serin havada sokaklarda yürümek. Hızla geçen arabalara ve koşuşturan insanlara bile aldırış etmeden, börekçide böreğimi istediğim gibi getirmeyen garsona bile kızmadan, çayın acı olmasından rahatsız olmadan usuuuuulca uzaklaşmak ister-----miydim?

Bilmiyorum ve hiç sanmıyorum. Buradan şimdi uzaklaşmak demek yaşamın bana sunduğu tüm başarımları bir çırpıda reddetmek demek olacaktır çünkü. Evet, bunlar benim için birer başarıım. Burada

olmak benim gibi biri için bir başarıdır. Arkadaşlarım da öyle düşünüyorlar. Herkesin bir amacı varsa eğer, bizim amacımız da bu. Bazen huzursuzluğumuzu bir kenara koyup amacımız doğrultusunda koşturmaktan başka yapacağımız bir şey yoktur.

-Çünkü artık klasik müzik çalan buzdolapları var-

-Çünkü artık sabahları terlik sesleriyle uyanıyorum-

-Çünkü artık kahvaltı masalarından kahkaha sesleri geliyor-

-Çünkü artık kahveler karton bardaklarda ve dışarılardan alınıyor-

-Çünkü artık-

Fakat tüm bunların ötesinde kendi saf temizliğim beni mutlu etmeye yetebilecekken, hiç kimse tutup da bana; "Ah o kenara koyduğun huzursuzluğa sakın bir daha dönüp bakma delikanlı," diyemez. Kimsenin bunu demeye hakkı yok ve ben de kimseyi dinlemek zorunda değilim. Bu yüzden dönüp bakıyorum ve günler boyunca onunla konuşuyorum.

Bitiş çizgisini görmediğim her gün, huzursuzluğum oradan mazlum gözlerle bana bakıyor. Aramızda her gün şöyle bir diyalog geçiyor:

"Kimse için vazgeçilmez değilsin, biliyorsun."

"Öyle olmadığını biliyorum."

"Üzgünüm, haksızsın. Ben burada olduğum sürece asla neyin ne olduğunu anlayamayacaksın. Bunun sen de farkındasın. Benden kurtulman mümkün değil, çünkü bana ne sebep oluyor sen de bilmiyorsun. Bu aslında sonu başından belli bir vakaydı. İnsanlar öleceklerini bile bile arabaların altına atlamıyorlar; ama öleceklerini bile bile yaşamaya devam ediyorlar. Bunun bir çözümü yok. Sonu yok olmakla biten bir süreçte, huzursuzluktan kurtulamazsın. Yalnızca kabullenmelisin."

Ve kabulleniyorum.

H E P İ M İ Z

kabulleniyoruz.

Bizim gibiler kabullenmeyi çok iyi bilirler. Çünkü kabullenmediğimiz sürece bu konuşan huzursuzluk asla susmaz. Kabuğun bile kırılmadan içini yiyip bitirir. Geriye hiçbir şey bırakmayana kadar hem de. Ne zaman uyumak için zihnini kapatmaya çalışsan oraya bir peri gibi süzülür. Sana söylediklerini, yaptıklarını düşündürür. Olası sonuçlar içinde seni rahatsız edecek hiçbir şey yoktur. Varsa bile o kadar arkalara gizlenir ki, görmek için çaba sarf etmen gerekir.

Ben o olumlu sonuçları görenleri biliyorum. Şimdi onlar bizleri yaratanlardan başkaları değildir. Çünkü onların olumlu sonuçları, serseri bir kurşun oluyor. Bu iki ihtimalli bir hesaplama. Formülü çıkarılmış ve bilim adamları tarafından lansmanı yapılmış değil.

Hayır. Mutlu olanlar mutsuz olanları yaratıyor. Mutlu olanlar mutlu olanları da yaratıyor. Mutsuz olanlar ise hiçbir şey yaratmıyor. Yalnızca ölüyorlar ve ortak paydada buluşuyorlar. Bu çözülmesi gereken bir problem. Ancak bugün de vakit yetmeyecek.

Başlıyor. Anlıyorum. Kapağın açılmadığı her an; açıldığını ve bir el tarafından sıkıca tutulup süzül-düğümü hayal ediyorum ve şimdi gerçekleşiyor. İlk kez çevremi dönerek seyrediyorum. Raftaki huzursuzluktan bir tutam eksiliyor mu diye bakıyorum. Çokluk ve teklik arasındayım. Raftan ayrılmamla huzursuzluğumu orada bırakıyorum. Dünyadan hiçbir şey eksilmiyor. Artık yanımda huzursuzluk değil korku götürüyorum.

Sonu, başına kâbuslar yağdıracak bir sürece başlayan herkes huzursuzluğunu geride bırakmaya zorlanacaktır. Huzursuzluk yaratıcı bir süreçtir ve eseri daimî korkudur. Korku sizi sarmalar, öylesine sıkır ki çaresiz kalıp kırılırsınız. Bu öyle bir kırgınlıktır ki; dur demeye bile içiniz el vermez. Her şeyi hak ettiğinizi düşünürsünüz. Tüm başınıza gelenleri, acılar içinde içinizdeki her şeyin yabancı ellerle ortaya dökülmesini. Diğer herkes sizi izlerken en gizliniz, şeffaf, saf ve temiz varlıklara sarınmış olan giziniz saçılır. Yine de hâlâ içinizden bir ses kurtulabileceğinizi söyler. Mantiğiniz bunu kabul etmese de varlığınız artık buna daha fazla katlanamamaktadır.

"Kurtulabilirsiniz!" diye bağırır. Bunu söylediği siz bile değilsinizdir. Varlığınız bile bunun bilincindedir. Artık kırılmış ve tavaya dökülmüşsünüzdür. Tava ocağın üzerindedir ve en büyük gizinizin üzerinden saf ve temiz varlıklar yavaşça süzülmeğe. Rafta sizi izlemekte olan diğer gizlenenler bunun gözyaşı olduğunu düşünürler. Ben de oradayken öyle düşünürdüm.

Şimdi anlıyorum. Bu gözyaşı değil. Bakın beni parçalarıma ayırdı ve nasıl da uzaklaşıyor. Üzerime tuz ve karabiber boca ediyor. Daha çok acı çekiyorum. Şimdi anlıyorum. Gözyaşı diye bir şey yok.

Gözyaşı yalnızca umudun olduğu yerde bir silah olarak kullanılıyor. Aksi hâlde hiçbir silahınız yok. Yalnızca kabullenmişliğiniz ve adını bile koyamadığınız duygularınızla siz varsınız. Bu duyguları açığa vurmak için artık hiç zaman yok. Isınmaya başladık bile. Bağırırsanız bile işe yaramaz. Doğru sesleri seçemezsiniz. Seçim şansınız kalmaz. Yavaşça sizi saran saf ve temiz varlık saf ve temiz olmaktan çıkar. Kurur, içiniz yavaşça yaşlanır. Artık, taze, günlük değildir.

Artık bitmiştir ve siz nihaî amaca hizmet etmeye çok yakınsınızdır. Huzursuzluk uzaklardan size gülümser. Korkuya onun sebep olmadığını anlarsınız. O yalnızca tüm bunlar olurken sizin yanınızda oldu. Onu sevdiğinizi hatırlarsınız. Her şey bitmeye yakındır. Sonrası-

İZDÜŞÜN

Afra Günil

Güne kuşlardan sonra kedilerden önce başladı. Buraya ne için geldiğini biliyordu artık. Aradığı kadını bugün bulacaktı ya da yarın ya da bir sonraki gün ya da geçmişte bulup fark etmemiş olma olasılığı da vardı.

Sokakta duran simitçiye yaklaştı ve bir kadını aradığını söyledi. Kısaca tarif etti sonra. Simitçi, tüm kadınlar o kadın olabilmemiş gibi bir kaniye kapılmıştı şimdi. Ama yine de anlatmaya başladı. Uzun yıllardır bu sokakta simit satıyordu. Kadınlar sabahları çok simit almazlardı. Genellikle kahvaltı yapmış olurlardı. Sabahları çocuklarını okula götüren iki komşu kadın geçerci önünden. Her sabah yediye on kala. Kızıl saçlı olanı hep anlatırdı, diğeri ise hep dinler gibiydi. Belki de kızıl saçlı olana konuşma sırası hep yediye on kala geliyordu. Dün geceden kalma bir mesele çınlatırdı o vakit sokağı ve simitçinin kulaklarını. Bu, çocukların ödevlerini yapıp yapmadığıyla ilgiliydi ya da dün akşam çayın

yanında yenen bir kekin tarifiydi. Simitçiye göre bütün kekler aynı tarifle yapılmalıydı oysaki. Kek deyince aklına gelen hep tek tarif, tek şekil ve tek tattı. Annesinin sadece misafir geldiğinde yaptığı kekleri hatırlıyordu. Yumurtaların, unun, sütün, yağın, şekerin karıştırılması. Annesi o anda dünyayı almış önüne karıştırıp yeni bir tat çıkartıyordu. Şu anda yaşamak istediği o tek tadı. Şimdi de annesinden bahsetmeliydi prensip olarak. O uzun uzun uzaklara bakan annelere benzerdi onunkisi de. Kimse gelip gitmezdi oysaki. Beklenen ya da aranan neydi anlamazdı, şimdilerde kendisi de uzaklara bakmasına rağmen. Bir yaşlılık seremonisi belki de diye düşünürdü. Ellerindeki yollar belirginleşmeye başladığından beri uzaklar artıyordu. Annesinin burnuna taktığı karanfilden bahsetti sonra. Gün geçtikçe annesiyle birlikte kuruyan bir karanfil. Bu kuruma karanfilden başlıyor ve tüm vücuda yayılıyordu. Karanfil orda, o küçük buruna bir kurt düşmüşçesine duru-

yordu işte. Neyse, dedi sonra; karanfil kurudu, annem kurudu, karanfil kurudu, annem... Bir gün ellerimi alıp ellerine çıkardı karanfilini ve bana verdi. O uzun uzun baktığı uzak yollara gitti. O gün bu gündür ben devraldım kurumayı. Sonra aniden durup çoktandır unuttuğu karşısındaki adama baktı ve o kadını bulmuşçasına karşı sokaktan bir ev gösterdi. Adamı yolladı o eve doğru ve uzaklarına daldı.

Adam kapıya yavaşça vurdu. Arka taraftan birinin tesadüfen geçmesi gerekiyordu bu vuruşun duyulabilmesi için ve geçiyordu da. Kapıyı açan bir kadındı. Adam aradığı kadını anlattı hızlıca bir kelime dahi atlamadan. Fakat simitçiye sorulan kadına yeni özellikler eklenmişti şimdi. Kadının burnunda karanfil bir hızma olmalıydı. Kapıyı açan kadın anlatmaya başladı bunun üzerine. Bu mahallede oturan bir kadına benzetmişti adamın aradığını. Sayısını bilmediği kadar kız çocuğu olan bir kadındı bu. Kızlar ve anneleri sanki hep o evde oturuyorlarmış gibiydi. Çok yavaş büyüyen kız çocuklarını bir düşün ve onların hiç uzağa gitmelerini istemeyen annelerini. İşte bu yüzden kadının ellerinin gün

geçtikçe büyüdüğünü düşünüyordu. Dışardan bakan biri fark etmezdi belki bunu. Ama birkaç gün izlesen anlardın ellerin büyüdüğünü. Kadının elleri dünyadaki tüm ellere dokunmak istemesine büyüyordu sanki. Sürekli elleri büyüyen anneler gördün mü hiç? Gidenleri tutmaya çalışan kadınların elleri büyüyebilir, kalanlara sınıksız sarılmak isteyenlerin.

Adam çekingen bir şekilde kapıda durmaya devam ediyordu. Kadınsa bu hikâyeyi defalarca anlatmışçasına rahattı. Hangi ayrıntıları anlatması, hangilerini atlaması gerektiğine kapıyı açtığı anda çoktan karar vermişti.

Elleri sürekli büyüyen kadınlar uzun uzun baktıkları yolları değiştirebilirler ya da öyle bir sarılabilirler ki insana bir daha hiç gitmeyi düşünmeyebilirsin, diyerek sonlandırdı kadın. Hikâyesini bilgelikle bitirdiğini düşünüyordu. Bakışlarını adamın yüzünden çekti ve iki sokak ötedeki beyaz evi tarif etti. Adam bir kez daha yola koyuldu. Artık aradığı kadının karanfilden bir hızması ve küçük küçük elleri vardı, hayatın akışına karışamayacak kadar küçük.

